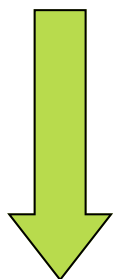

**Α΄ Δημοτικό
Σχολείο Κολοσσίου**

11 Νοεμβρίου

**Ημέρα ανάμνησης
των νεκρών των
δύο Παγκοσμίων
Πολέμων**

**Βάλε και εσύ σήμερα την
κόκκινη παπαρούνα στο
στήθος σου.**

**Θυμόμαστε τους νεκρούς
των Παγκοσμίων Πολέμων.**

Συγγραφική Ομάδα

**Ηλία Αμαλία
Ηλία Αντρέας
Θεοφάνους Σαββίνα
Κωνσταντίνου Άδωνης
Μενελάου Δήμητρα
Μερτζανίδου Έρικα
Μιχαήλ Παναγιώτης
Νεοφύτου Ιωάννα
Παύλου Χρίστος
Παφίτης Κωνσταντίνος
Πέρδικος Χαρίδημος
Πέρδικου Λυδία
Στεφανή Γιάννης
Τρύφωνος Νεοφύτα
Χρίστου Μιχάλης**

Λίγα λόγια για την ιστορία

Ένας Καναδός Συνταγματάρχης του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, ο Μακ Κρήη, καθώς πολεμούσε στους κάμπους της Φλάντρας στη Γαλλία, εμπνεύστηκε μερικούς στίχους, βλέποντας τις άπειρες κόκκινες παπαρούνες που υπήρχαν στην περιοχή.

Δυστυχώς, τις επόμενες ημέρες ο Μακ Κρήη πέθανε στον πόλεμο. Το τραγούδι του όμως, στο μεταξύ, είχε δημοσιευθεί σε πολλά περιοδικά και εφημερίδες.

Μια Αμερικανίδα, η Μόνα Μάικλ, που εργαζόταν σε μια καντίνα, κατά τη διάρκεια του πολέμου, τόσο συγκινήθηκε από το ποίημα του Μακ Κρήη που σκέφθηκε πως ο καλύτερος τρόπος για να θυμάται όλους αυτούς που θυσιάστηκαν στον πόλεμο ήταν να τοποθετήσει μια κόκκινη παπαρούνα στο στήθος της.

Έτσι, γεννήθηκε η ιδέα της παπαρούνας σαν αναμνηστικού λουλουδιού του πολέμου.

Ο Καναδός Συνταγματάρχης του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου Μακ Κρήη.

Αργότερα, κάποιοι ενθουσιάστηκαν με την ιδέα της παπαρούνας και χρησιμοποίησαν το λουλούδι αυτό για εράνους με σκοπό να βοηθήσουν παιδιά.

Η ιδέα αυτή, αργότερα, καθιερώθηκε διεθνώς σαν ανάμνηση των θυμάτων του πολέμου, που έδωσαν τη ζωή τους για την ελευθερία και τη δικαιοσύνη.

Το τραγούδι του Μακ Κρήη

«Στους κάμπους της Φλάντρας»

Στης Φλάντρας τώρα τους πλατειούς τους κάμπους που μας ζώνουν, οι παπαρούνες σε σειρές ανάμεσα σταυρών φυτρώνουν, που σημαδεύουν τη θέση μας.

Πετάνε στον ουρανό οι κορυδαλλοί, εξάισια τραγουδάνε, μα πνίγουν το τραγούδι τους των κανονιών οι τρόμοι.

Οι πεθαμένοι είμαστε εμείς. Ζούσαμε χτες ακόμη. Νοιώσαμε τη χρυσή αυγή και τη φλογάτη δύση πολύ αγαπήσαμε, πολύ μας είχαν αγαπήσει. Και τώρα νεκροί κοιτόμαστε στα χώματα της Φλάντρας.

Στη μάχη τώρα εμπρός, εσείς, εμείς δε βαστάμε. Σε σας από τα χέρια μας που πέφτουνε, τη δάδα μας πετάμε. Κρατήστε τη ψηλά, δική σας μένει. Σας λέμε οι πεθαμένοι.

Στον όρκο, αν απιστήσετε που τις ψυχές μας δένει, ύπνο ποτέ δε θαύρουμε, και ας θα κοιτούμε, τις παπαρούνες κόκκινες στα χώματα της Φλάντρας.